

atter her i Tinget gaar til en Forhandling om Arbejdsløshedslovgivningen, der berører saa mange til Erhvervslivet knyttede Interesser. Men ligesom man gør det andetsteds, maa ogsaa vi her i Landet søge Arbejdsløshedslovgivningen tilpasset efter de ændrede økonomiske Forhold i vort Samfund. I England nedsatte Ramsay Macdonalds Regering i sin Tid en Komité om Arbejdsløshedsforsikring, hvilken Komité af den efterfølgende, den nuværende Baldwin'ske Regering blev anmodet om at fortsætte og for nylig har afgivet en enstemmig Indstilling. I denne Indstilling foreslaas en Del Nedsættelser af Understøttelserne. For Mænd over 21 Aar nedsættes Understøttelsen saaledes fra 18 sh. til 17 sh., hvilket svarer til ca. 15½ Kr. i vore Penge; hos os bliver Understøttelsen efter Lovforslaget for gifte Mænd indtil 24 Kr. om Ugen ligesom nu. For unge Mænd mellem 18 og 21 Aar foreslaas i England Understøttelsen nedsat fra 18 sh. til 10 sh., hos os vil Understøttelsen blive 18 Kr. pr. Uge, altsaa lige det dobbelte. For unge Kvinder i samme Alder sker der i England en Nedsættelse fra 15 sh. til 8 sh. Hovedsynspunktet ved Fastsættelsen af disse Beløb har ifølge Betænkningen været, at Understøttelsen ikke maa friste den arbejdende til at bruge hele sin Løn, naar han er godt beskæftiget, og man er af den Opfattelse, at Understøttelsen skal være afgjort lavere end den almindelige Løn, for at Arbejderne ikke skal foretrække Understøttelse for Arbejde. Dette siger altsaa den af Macdonalds Regering nedsatte Komité, som for øvrigt ogsaa foreslaar Arbejdsgivernes Bidrag nedsat. Indstillingen var som nævnt enstemmig og opnaaede altsaa ogsaa Tilslutning fra de to Medlemmer af Komiteen, der havde haft Sæde i det engelske Arbejderpartis Ministerium.

Jeg har nævnt disse Tal og Forhold i Anledning af, at der i Gaar af det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) er øvet en meget stærk Kritik mod det foreliggende Lovforslag, der altsaa dog byder Arbejderne væsentlig bedre Betingelser efter Nedsættelserne, end Arbejderregeringens Komité i England har foreslaaet. De Oplysninger fra England, jeg her har bragt, har jeg taget fra en Indberetning, som under 31. Januar i Aar er tilgaaet Udenrigsministeriet og findes offentliggjort i „Socialt Tidsskrift“, 3die Aargang, Nr. 3, for Marts Maaned, Side 114, og enhver kan saaledes overbevise sig om deres Rigtighed.

Den Kritik, det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds i Gaar fremførte, ledsagede det ærede Medlem med Udtalelser om, at

Lovforslagets Vedtagelse vilde medføre, at en ny, udvidet Klassekamp vilde blive taget op og ført med Had og Hensynsløshed. Jeg havde hellere set, om det ærede Medlem i Stedet for at bruge disse stærke Ord havde anvendt sine rige Evner til at hjælpe med til at skaffe Beskæftigelse til de mange ledige, saa vi kunde undvære største Delen af disse Hjelpeforanstaltninger. Jeg tror, at en saadan Realitetshandling vilde have tjent alle Parter bedre. Jeg finder i øvrigt, at den Tale, det ærede Medlem holdt, mere var en Tale udadtil, end den var egnet til ved velbegrundede Argumenter at skaffe det ærede Medlem Ørenlyd, saa hans Anskuelser kunde trænge igennem i dette høje Ting. Efter det ærede Medlems Udtalelser at dømme var der dog Ting i Lovforslaget, som han dels vilde acceptere, dels kunde gaa med til efter nogle Ændringer, saa Lovforslaget synes altsaa ikke at være helt uacceptabelt for ham.

Jeg skal i øvrigt senere vende tilbage til en Udtalelse af det ærede Medlem, idet jeg nu først om Lovforslaget vil sige, at der i dette findes en Del af de Tanker, som tidligere er blevet fremført fra konservativ Side, til Dels ganske vist i en ændret Udformning, men dog i en Affattelse, som vi mener at kunne tiltræde. De Konservative har allerede tidligere anset Tiden for at være inde til at ophæve den Arbejdsløshedsfond, der indførtes ved Loven af 1921 for at tjene til Afvikling af den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivning, som Rigsdagen var slaaet ind paa i de sidste af Krigsaarene. Regeringen og dens Meningsfæller mener ikke at kunne tiltræde en saadan fuldstændig Afvikling; men da den højtærede Indenrigsminister her foreslaar, at Arbejdsløshedsfondens Maksimum, der oprindeligt i 1921 sattes til 50 Mill. Kr. og i Marts 1924 til 20 Mill. Kr., nu skal nedsættes til 12 Mill. Kr., kan vi fra konservativ Side slutte os til denne Ordning under Hensyn til, at de Bidrag til Fonden, der hidtil har været lagt paa Erhvervene og er udredet af Arbejdsgiverne med oprindelig højst 15 Kr. pr. beskæftiget, ulykkesforsikret Arbejder eller gennemsnitlig med 9 Kr. pr. Mand, nu, efter i 1924 at være blevet nedsat til 5 Kr. pr. Mand, kun skal være 3 Kr., indtil de helt bortfalder med Udgangen af det Regnskabsaar, i hvilket Fondens Størrelse naar 12 Mill. Kr. Efter de Udtalelser, der i Gaar blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister, vil det jo være 3—4 Aar, inden Fonden har naaet sit Maksimum, 12 Mill. Kr. Nogle mener, at det vil kunne ske noget tidligere, men jeg skulde tro, at den Beregning,